

den danske navnelov. Ved domicil forstås i dansk ret den stat eller det territoriale retsområde, hvor en person opholder sig i den hensigt varigt at forblive der eller i det mindste uden hensigt til, at opholdet kun skal være midlertidigt.

Efter domicilprincippet kan udlændinge med dansk domicil ikke navngives efter hjemlandets navneskik, hvis der ikke er hjemmel hertil i den danske navnelov. Det er således f.eks. ikke muligt for en islænding med dansk domicil at navngive sit barn med et patronymnavn i overensstemmelse med islandsk navneskik.

2.8.1.2. Navnelovsudvalgets overvejelser

Navnelovsudvalget har taget udgangspunkt i, at der i Danmark i 2003 var i alt 430.000 udlændinge (personer med udenlandsk baggrund) i Danmark svarende til 8,0 % af hele befolkningen. Heraf var de 331.506 indvandrere og 99.183 efterkommere af indvandrere. (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Årbog om udlændinge i Danmark 2003, tabel 1.1. og tabel 1.2.). Ca. 24 % kommer fra Norden, EU og Nordamerika, mens ca. 76 % af alle udlændinge og efterkommere i Danmark kommer fra andre lande.

Udvalget skulle ifølge sit kommissorium overveje, om den gældende navnelov giver tilstrækkelige muligheder for at tage hensyn til udenlandske navneskikke ved behandlingen af ansøgninger fra udenlandske statsborgere eller andre, der har særlig tilknytning til andre navneskikke end de danske.

Det grundlæggende spørgsmål i den forbindelse er ifølge udvalget, i hvilket omfang navneloven bør sætte grænser for anvendelse af udenlandsk navneskik.

Udvalget har fundet, at der i den forbindelse må foretages en afvejning af hensynet til herboende udlændinge m.fl., der ønsker at anvende en konkret navneskik, over for hensynet til beskyttelsen af slægtsfølelsen hos bærere af et beskyttet navn, der er til hinder herfor, samt den praktiske navnebrug i det danske samfund.

Ved vurderingen af hensynet til ønsket om anvendelse af fremmed navneskik må der ifølge udvalget lægges vægt på, om og i givet fald i hvilket omfang en nægtelse heraf kan udgøre et indgreb i den personlige og kulturelle identitet for de pågældende udlændinge m.fl. i forhold til deres eget kulturelle miljø.

Udvalget har fundet, at navnelovens grænser anvendt på udenlandsk navneskik kan få betydning ikke bare i forhold til den, der ikke kan få et ansøgt navn, men også i forhold til, hvordan den pågældendes eget kulturelle miljø opfatter ham eller hende. Det anførte gælder bl.a. for patronymnavne (bærer barnet efter

den danske navnelov moderens efternavn, eks. Haraldsdóttir, som stammer fra den islandske morfars fornavn, Harald, vil man efter islandsk navneskik tro, at morfaren er barnets far) og for navnekulturer, hvorefter det er almindeligt at tage en af forældrenes eller andre forfædres (for)navne som efternavn. Tilsvarende gør sig gældende for navnekulturer, hvorefter det er almindeligt at tage en ægtefælles fornavn som slægtsnavn.

Efter udvalgets opfattelse truer de nævnte udenlandske navnetraditioner ikke traditionel dansk navnebrug. Den danske navnetradition vil således allerede inden for rammerne af den gældende lovgivning under alle omstændigheder udvikle sig i takt med befolkningens ønsker og herunder de impulser, der kommer udefra. Der findes således allerede i dag et meget stort antal udenlandske navne i brug her i landet, uden at disse giver anledning til nævneværdige problemer. Der kan dog være en grænse ved dannelsen af nye efternavne, hvor de pågældende navne er så fremmedartede, at de vanskeliggør kommunikation med og om de pågældende.

Navnelovsudvalget har fundet, at reglerne om adgang til at følge fremmed navneskik – som i Norge – bør udformes således, at der ikke fastsættes regler, der er forskellige for bestemte etniske grupper. Reglerne bør således gælde for alle, der er omfattet af den danske navnelov i kraft af dansk bopæl (domicil).

Herved undgås for det første en forskelsbehandling, der typisk ville indebære, at herboende udlændinge ville blive stillet bedre end danske statsborgere.

Dertil kommer, at en sådan regel efter udvalgets opfattelse må antages at imødekomme et behov hos danskere, der f.eks. i anledning af ægteskab med en udlænding eller eventuelt ved konvertering til en anden religion ønsker at tage et navn, der afspejler et tilknytningsforhold til en anden navnetradition.

Desuden må krav om særlig etnisk tilknytning til en bestemt navnetradition antages at kunne give anledning til vanskelige afgrænsningsspørgsmål, der vil gøre reglerne svære at administrere. Endelig vil et sådant krav være vanskeligt at formulere på en rimelig måde. Det gælder f.eks. i forholdet mellem forældre og børn, hvis forældrene – men ikke børnene – har en tilstrækkelig tilknytning til en konkret navneskik.

Udvalget har endvidere fundet, at reglerne om fremmed navneskik af hensyn til kønligestillingen – på samme måde som de gældende danske navneeregler – bør formuleres kønsneutralt, uanset at den pågældende navneskik ikke tillader en sådan navnepraksis.